

FALUSI MÁRTON

Kert apámnak

Árnyam kipusztul diófánk alól,
már tudom, milyen kertet képelek.
Mindig erről hallgatsz, apám, ha szólsz,
átalvetvén árnyadat, léptedet.

Gyümölcsfákat ültetünk ott végig,
örökzöldet, hajlongjon helyetted.
Kedvedre nő a fű, nyűg lesz mégis,
művelni rajtam jársz át, ne hencegj.

Innen lenne érdem oda vágyunk?
Most az egyszer hadd maradjak itthon.
Ég a földre, föld az égre ráunt,
ne ragyogjak csiszolatlan síron.

Nap döcög szálfák kanálisrácsán,
vergődő szempár, darázsümmögés.
Fényességéből semmit se látván
behúrom sötétítő függönyét.

Összehordva minden régi holmi,
jól átköti többször fény és árnyék.
Nem férünk el köztük helyre tolni,
két székünk egymásra rakva vár még.

Hol a földön érintkeznek, egyek,
test és árnya kihajtott tépőzár.
Nap vonulásával egybekelnek,
éj többé nem hasíthatja föl már.

Tele az ég, oda már ne tegyék,
lentről ami följebb emelhetne!
Ködszemcséssel smirglizett keretét
vándormadár szárnycsapása fesse.

Ösvényedet lámpák világítják,
csillagokra csíptetjük az éjjelt.
Árnyakat csapdos, porol a tisztás,
bokázó lángok rugdalják széjjel.

Borozni úgy jó

Léka Gézának

Borozni úgy jó, ha tétje van,
ketten egyedül: te és a bor.
Számot vetsz: ami az, mégsem az,
végigböngészed az étlapot.

Ételt nem rendelsz, ma nem fizetsz.
Jól tudod, miből hány százalék.
Szentháromság játssza ki betlidet,
bármit hív Atyád: tromfod rá a Rét.

Réted, mit a fény poklokig sikált,
de hermelinjét megőrizted újnak,
arany szárnyalás alatt bújjik át,
hol kopár rajokban ágak vomulnak.

Bujdokolsz, vannak itt elegen.
Csillag is tisztul, te már soha.
Bárki von kérdőre ideleonn,
nem kell Úr tömjénje, kánona.

Sárga csizmád kerüli a sarat,
fogat a bagó régóta nem.
Tetőből, hátból gerinc kihatad:
galamb verdeste szíj, odafenn.